

Oton Župančič :

Mesečina.

Mračnó so šli dnevi,
mračnejši od noči,
molčali so spevi
kot slap leden molči.

Pa je vesna prišla, pa so pela dekleta,
zvečer, Talijanke na travi;
o gneča deklet, kakor cveta do cveta
nagibanje v gaja goščavi.

Iz samostana
je zvon zavabil:
to molijo nune;
strasti sta pijana,
za pas jo je zgrabil,
in šla sta v pokrajine lune . . .

— Deklè, nocoj
ne hodi z menoj,
zdaj hočem biti sam s seboj,
potopiti se hočem v noči svetost,
v najglobljo njeno globokost. —

Sčebèt iz gnezd,
trepèt od zvezd,
med svetlimi prodi
srebró raztopljeno se vije;

tja tiho zablodim,
in blesk beži
na vse strani
od mene, v neskončnosti sije,
kot da ves svet
je v meni spočet,
iz mojega srca se lije . . .

Kdo, kdo si, Duh-zankar na sredi vsemirja?
Iz tebe razteka se mreža bleščave,
iz tvojega srca in tvoje postave
kar je, se rodi in rodeč te razširja,
razžarja te z žarki v daljave sanjave:
in blizu je daleč in daleč je blizu,
svetovi na enem nanizani nizu
po tvojega srca utripu pojo . . .
Zdaj, srce v sredini, zdaj bodi krepko!
Rodilo si ritem skrivnostne zavesti,
v čist sòj presojilo mrakove bolesti,
prizôvi še duše od vsepovsod,
omreži jih, zveži jih, strni v en rod!

Razvešeni so grozdi sanj,
ozvezdja nova čez nov svòd,
odrešeni duhovi vanj
strme, vrstijo se v obhòd.
Predraga, dragocena stvar,
poklada zemlja se jim v dar,
odeta vsa z lepotami
kot z židanimi rutami,
da bi ne videli ji ran,
ko njih škrlat preliwa zarjo v dan . . .

Svetlí so dnevi,
svetlejšje so noči,
šumijo spevi
kot slap sproščèn šumi . . .

froda, da je moj - ki je prenik - večkrat
Čet 31/5 1917